

11244

57

ASZLÁNYI KÁROLY

AKI A PÉNZ ELŐL MENEKÜL

71-244

57.

57.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AKI A PÉNZ ELŐL MENEKÜL

REGÉNY

IRTA:

ASZLÁNYI KÁROLY

A VILAGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

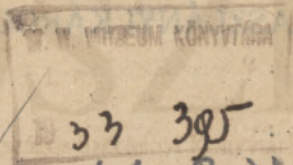
ba

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Haiman György készítette.
Foto: Metro.

33 305

11. 244

157

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest

Tiz font eltűnik.

Mr. Chilston Lannery savanyu képpel nézett a barnahaju, kékszemű kislányra, aki mellette ült a parkban, őszi ragyogás közepén.

— Szóval elvesztetted, — mondta a sápadt fiatalember, a Morning Public munkatársa. — Akkor már inkább elköltöttem volna.

Vigyázott, hogy ne legyen szemrehányás a hangjában. Mégis, a szép, komoly lány ott mellette, érezte a keserűséget Mr. Lannery hangjában. Igaz, mindig a lány prédikált takarékossgot. Mindig ő bizonygatta, hogy abból a kevésből, amit a Morning Public főszerkesztője, Mr. Geoffrey Lloyd fizet a fiatalembernek, még abból a kevésből is félre lehet tenni tiz fontot havonta.

Nagyon nehezen ment, de Mr. Chilston Lannery mégis félretette a tiz fontot. Félretette, odaadta a lánynak, — Babby Smith volt az ő őrangyala. Az őrangyal elvesztette a tiz fontot. Ha az embert üldözi a balszerencse...

— Tudom, hogy haragszol rám, Chilston, —

mondta a lány elkeseredve. — Igazad is van, bár...

— Dehogy haragszom. Csak nem fogok tíz font miatt haragudni rád?! — mondta a fiu, de tekintetéből az *őrangyal* mégis szemrehányást velt kiolvasni.

A barnahaju, kékszemű kislány elgondolkodott. Talán mégsem tettem helyesen, gondolta. Nem lett volna szabad elvenni tőle, aki heti nyolc fontot kap Mr. Geoffrey Lloydtól...

Mintha csak ezekre a gondolatokra válaszolt volna a fiu, így szólt:

— Mr. Lloyd is régen kidobott volna, ha nem tudná, hogy szivbajos vagyok. Ez a szivbaj, a végén ennek köszönhetem, hogy még állásom van, egyáltalán.

Igen. Babby Smith tudta, hogy barátja súlyosan szivbajos. Egy nagyobb izgalom végezhetett volna vele. És igyekezett a kedvében járni. Mint ahogy a főnöke is azért nem mondott fel neki, mert félt, hogy felizgatja a csendes, nem túl agilis fiatalembert s a halála majd az ő lelkén szárad.

Mr. Chilston Lannery világfájdalmas tekintettel bucsuzott kis barátnőjétől. Nem volt az az ember, aki tíz font miatt kétségbeesik, de a mai délutánját alaposan elrontotta ez a dolog.

*

Bement a szerkesztőségbe. A kollégái meglehetősen lenézték, de óvakodtak összetüzni vele,

Másfél órát töltött el így, íróasztala mellett ülve. Apró híreket vágott ki és ragasztott föl. Közben megszámlolta a pénzét: egy schilling kilenc penny volt.

Tovább piszmogott napi munkájával. Fél hatkor telefon csöngött: Babby Smith jelentkezett. Semmiségeket beszélt, mégis valami különös csengés, remegés volt a hangjában. De ez elkerülte Mr. Lannery figyelmét. Szórakozottan felkelgetett Babbynek, közben az íróasztal-lámpára felakasztott légypapírt nézte. Babby ma ugylátszik, korábban elmehetett a hivatalából, mert onnan nem volt szabad telefonoznia. De amikor Chilston homályos célzást tett erre, a lány letette a kagylót.

— Ugy bánnak velem — gondolta a fiatal ember — mint egy gyerekkel. Nem mernek semmit megmondani nekem.

És a régi évekre gondolt, amikor még nem volt szivbaja. Amikor még mertek neki mondani mindent. Nem féltették. Nem féltette senki a nyomortól, a kétségbeeséstől, attól, hogy megfanyarodik, elkallódik a tehetsége. A szivbajnak kellett jönni, hogy legalább heti nyolc font fizetése legyen. De mi ez a nyolc font? És milyen állás ez? Így nem lesz belőle semmi. Soha se biznak rá komolyabb feladatot. Csak ül, ír és nyirbál a hagyományos ollóval. Háromnegyed hatkor a főnöke hívatta.

— Mr. Lannery, — mondta a főszerkesztő, — ne izgassa fel magát. Ez a munkakör nem való

magának. Hat éve dolgozik benne és nem menő semmire.

Chilston a szívéhez kapott.

— Várjon! — kiáltott a főszerkesztő — mondom, ne izgassa fel magát. Szeretnék alkalmat adni magának, hogy bebizonyítsa képességeit. Ha magától függne, milyen munkakört választana?

— A rendőri riportertét — felelte a fiatalember.

— Az istenért, az nem való magának. Az retentő izgalmas.

— Nem baj. Majd vigyázok magamra.

— Hm. — A főszerkesztő gondolkodott. — Az imént... egy barátja telefonozott az érdekében, Mr. Lannery. Nem mondhatom meg, kicsoda. Közbenjárása folytán elhatároztam, hogy próbát teszek önnel. Alkalma van sikereket aratni: a fizetését is felemelem heti tizenöt fontra. Ez nem sok, de a költségeit viselem. De vigyázzon az idegeire és a szívére: tudja, hogy mennyire vigyáznia kell.

A fiatal ujságíró megköszönte az előléptetést és hátrálva kiment a szobából.

Eleinte majd széttörte a fejét, hogy ki lehetett az ismeretlen protektor. Fülöp bácsi nem lehetett, mert hiszen öt éve nem törődött vele és egy fillért se ad. Másról pedig nem tudott, akinek fontos lenne az ő sorsa.

Lement a pénztárhoz, megnyugodva. Nem szerette a hosszú fejtörést, inkább szórakozott

volt a természeté. A pénztár előtt sorba állt, hogy felvegye a tizenöt fontra felemelt heti fizetését.

Amikor a kapu előtt felbontotta a kapott borítékot, meglepetésére huszonöt fontot huzott ki belőle. Rohant vissza a pénztárhoz.

— Mr. Newmann, — mondta lelkendezve, — tévedésből tíz fonttal többet adott nekem.

A pénztáros az angolszász pénztárosok göggyével nézett végig rajta.

— Uram, én nem szoktam tévedni. Ha több van benne, az az öné, én csak felfelé vagyok felelős.

A kollégák leplezetlen irigységgel néztek utána, amint lement a lépcsőn. Mr. Chilston Lannery lassan megvigasztalódott az elveszett tíz font felől. Felment Smithékhez, de Babby nem volt otthon. A papa és a mama valami furcsa, idegenszerű mosollyal fogadták.

Csoda...?!

Mr. Chilston Lannery korán kelt, felöltözött s előkészületeket tett, hogy a Scotland Yardra menjen.

Amint kilépett az Oldham Squarei ház lépcsőházába, meglepetten hajolt le. A lépcsőn egy új huszfontos bankjegy levert.

Chilston felemelte és levitte a házmesterhez,

Áz a homályos érzése volt, hogy a sors gunyolódni akar vele. A házmester a fejét csóválta. Nem nagy ház volt ez s nem laktak benne gazdag emberek. Itt nem igen szoktak huszfontos bankjegyeket elveszteni a lakók. Egy pillanatra kételkedve nézett az ujságíróra, aki megrendülten állt ott, husz fonttal a kezében — a házmester lelkében valami homályos, kialakulatlan gyanu ébredezett.

A feleségének is elmondta a dolgot, s az is csak a fejét tudta csóválni rá. Végre is elhatározták, hogy megkérdezik a lakókat, nem vesztett-e valaki el mégis egy huszfontos bankjegyet. A tejes, vagy az ujságkihordó nem vesztette el, az biztos. A házmester tehát fogta a bankjegyet és minden lakásba becsöngetett vele. Senki sem vesztett el husz fontot, idegenek pedig még nem jártak a házban aznap. Chilston tehát egyelőre eltehetette a bankjegyet.

Bement a Scotland Yardra, bemutatkozott a kollégáknak, jelentkezett a sajtóosztály főnökénél és átnézte az anyagot.

Félóra múlva pénzeslevélhordó kereste. Harmincöt fontot hozott neki. Félreértés nem lehetett: Mr. Chilston Lannery névre jött a pénz s a következő pár sor:

«Tudom, hogy mindig pénzzavarban vagy, bizonyosan jól jön ez a harmincöt font.

Fülöp bátyád.»

Chilston nem értette a dolgot. Mi történt ezzel a mogorva, vén emberrel, aki soha ki nem állhatta őt?

Egész délután nyugtalanul végezte a dolgát, lapzártakor pedig elhatározta, hogy felkeresi a nagybátyját és megköszöni neki a harmincöt fontot.

Az öregur csodálkozva hallgatta. — Micsoda rossz tréfa ez, — szólt végül — én neked egy fillért se küldtem és egy sort se irtam. Se ma, se tegnap.

— Nem?! — bámult Chilston. — Dehát akkor ki küldte? Itt van a szelvény, megnézheted magad is. Én vagyok a címzett, te vagy a feladó.

Az öregur nem tudott rá magyarázatot. A végén még mérgelődött is azon, hogy valaki az ő nevében pénzt küldött valakinek. Chilston rossz kedvűen hagyta ott.

Hazament, lefeküdt a keveretre és gondolkodott. Igen, most jól ment minden. De ez, mintha sok lett volna már a jóból. Elhatározta, hogy beszél Babbyvel, az örangyalával és tanácsot kér tőle.

Ekkor küldőnc érkezett. Levelet hozott. A levélből egy százfontos bankjegy esett ki s egy levél. A levél így hanzott:

«Kedves öregem, sajnálom, hogy csak most tudom visszafizetni azt a száz fontot,

I amitt annakidején kölcsönadtál. Üdvözöl
barátod

Eddie Miller.

Chilston, kezében a levéllel s a száz fonttal, meredten állt ott. A boy már régen eltűnt. Chilston felöltözött, lement a legközelebbi bankba. Ott megállt egy tisztviselő előtt s átadott neki százötvenöt fontot.

— Nézze, állapítsa meg, kérem, hogy nem hamisak-e ezek a bankjegyek?!

A tisztviselő visszavonult és sokáig bibelődött velük. Végül visszatért mosolyogva.

— Nem, kérem, uram. Nem hamisak.

— Ugy. Akkor legyen oly jó, tegye is el őket mindjárt és adjon egy írást róluk, vagy amit szoktak.

Chilston, vadonatúj csekkönyvvvel a kezében, lehajtott fejjel ment az utcán. Hangosan morgott magában, attól félt maga is, hogy megőrült. Sohasem volt Eddie Miller nevű ismerőse és senki sem tartozott neki száz fonttal.

Csoda.

A parkban találkoztak. Bobby ámulva hallgatta a csodákat.

A megváltozott főszerkesztőt, az ismeretlen protektort, Chilston új munkakörét a Scotland Yardon, a harmincöt fontot, amit nem Fülöp

bácsi küldött, a talált husz fontot, aminek nincs gazdája, a tíz fontot, amit a pénztáros nem akart visszavenni, — s a százat, amit egy ismeretlen küldött állítólagos adósságának törlesztésére. Bizonyítékul megmutatta a csekkönyvet.

— Valami véletlen, — mondta Babby — csak ne izgassad fel magad, drágám, az isten szerelmére. Nem olyan nagy dolog ez. Remélem, ha jobban is megy neked és sok pénzed lesz, azért szeretni fogsz engem?!

— Hogyne, hogyne, — mondta Chilston fölényesen, — de most mennem kell, rengeteg dolgom van.

Babby sirni szeretett volna, de nem mert, nehogy felizgassa Chilstont, a súlyos szivbajával. Chilston elment, Babby ott maradt a padon s két ragyogó, harmatos szemmel bámészkodott utána.

*

Chilston pedig visszament az Oldham—Squarere s végigsétált az ismerős kirakatok előtt. Szenvedélyesen muzsikált, a hangszerkereskedő, Mr. Shepherd kirakata előtt mindig percekig állt. Itt szokott néha olcsó hurokat venni olcsó hegedűjére. Megállt és nézte álmai vágyát — egy gyönyörű ezüst szakszofónt. Elképzelte, milyen szép, mély bugó hangja lehet.

Mr. Shepherd megjelent az ajtóban.

— Jónapot, Mr. Lannery

— Jónapot.

— Talán hurokat akar venni?!

— Nem, most nincs rá szükségem. Ezt a szakszofont néztem éppen.

— Oh, érdeklik önt a szakszofonok?

Chilston nevetett.

— Érdekelni érdekelnek, 'dehát...

— Jöjjön csak be, Mr. Lannery. Nézze meg a raktáramat.

Chilston bement, végignézett ötven-halvan szakszofont, beléjük fújt, próbálgatta őket. Ez vezte hangjukat. Végül így szólt:

— Sajnálom, hogy feltartottam, Mr. Shepherd. Nekem nincs most ilyesmire pénzem.

— Ugyan, ugyan — ingalta a fejét Shepherd ur — vigye csak el, ami jólesik, Mr. Lannery. Meg vagyok győződve róla, hogy majd kifizeti, ha pénze lesz.

Chilston tanácstalanul nézett rá:

— De uram, nekem tizenöt font jövedelmem van, abból tizenegyet felélek...

— Nem baj, csak vigye el, amit meg akar venni.

Chilston megrökönyödve nézett a hangszerkereskedőre. A halántéka lázasan lüktetett. Megörültek az emberek vajjon?! Mi ez, hogy mindenki mosolyog rá, mindenki hitelez neki és pénz fekszik a földön, ahova lép?! Még mindig hitetlenül nézett Mr. Shepherd arcába, azt hitte, álmodik.

Hosszas vita után meggyőződött róla, hogy mindez valóság, ha érthetetlen és rejtélyes is.

Chilston kiválasztott egy szakszofont és elvitte. Az a sanda gyanu ébredt fel benne, hogy Mr. Shepherd maga az az ismeretlen és rejtélyes jótevő, aki tizfontos bankókat hullat egy szegény, szivbajos ujságíró elé.

Pedig alaposan tévedett. Félórával később valaki megjelent Mr. Shepherd üzletében és szó nélkül kifizette a szakszofont. És még ez a *valaki* sem volt a jótevő.

*

Smith papa szokása szerint korholta a lányát, Chilston Lannery miatt. Nem tetszett neki, hogy Babby egy szivbajos emberhez menjen nőül, nem is fog neki tetszeni soha. Babby, aki olyan ragyogó eszü és szépséges leány, egy ilyen nyomorékhoz kösse az életét. Mert az ilyen ember nyomorék. Akivel nem szabad veszekedni, mert mindjárt meghal, ha felizgatta magát.

De Babby olyan szépen és hatásosan tudta védelmezni Chilston urat. És annyira szerette őt. Mr. Smith nyomdász volt, erőszakos, nagy darab ember, mindenki félt tőle, de Babbytól ő félt. Nagyon szerette Babbyt és ha Chilstonról volt szó, már maga előtt látta a fiatalembert, amint a ravatalon fekszik és mellette Babbyt, amint szivettépően zokog. Ilyenkor Mr. Smith rettentő dühre gerjedt Chilston ellen, — szerette volna felrángatni a ravatalról és a fülébe ordítani:

— Látja, mit művelt a kislányommal?!!

De lassan Babby vette át a szót és elmondta, milyen csodálatos események folytak le két nap alatt Chilston életében. Lassankint Smith papa és mama arca is felragyogott.

— Csak attól félek, hogy ha jól megy neki majd, akkor már nem én kellek neki...

Az egyszerű emberek ereiben megfagyott a vér erre a feltevésre. — Tel? — ordította Smith papa — te, aki mindig kitartottál mellett, akinek az életét köszönheti és még minden egyebet?! Te ne kellenél neki?! Na de akkor tudom, hogy ezzel a két tenyérrel ütöm agyon azt a gazembert!

*

Hát valami volt a dologban. Mr. Lanneryt annyira nyugtalanították az utóbbi napok eseményei, hogy a saját megnyugtatóására is, betért este egy elegáns vendéglőbe, ahol még sohasem volt. Hamarosan hölgytársasága is akadt, ittak, cigarettáztak, mulattak: ami semmiesetre sem tett jót Mr. Lannery szívének. Ha Babby Smith most meglátta volna a vőlegényét, ő is szívbajt kapott volna. De Chilston épen, egészségesen ért haza, csak egy kicsit soká kereste az utat hazafelé.

Felment a lépcsőn, felcsavarta a villanyt. Egy kis lelkiismeretfurdalást is érzett Babby miatt. Mégis szebb lett volna vele tölteni el az első mulatós estét.

De Babby nem hagyta volna inni. A cigaretta-
tázást is megtiltotta volna. Szép kis mulatás lett
volna az ilyen.

Babby helyes kislány volt, kétségtelenül. De
nem az, akit egy embernek feleségül kellene
venni, egy olyan embernek, aki felfelé tart ép-
pen az élet útjain. Chilston emlékezett rá, ho-
gyan ismerkedtek meg. A Kings Parkban sétált,
egy vasárnap délután. Előtte széplábu, fiatal
kislány ment s Chilston heves vágyat érzett,
hogy megismerkedhessen vele. De a leány te-
kintetéből és fejtartásából arra következtetett,
hogy nem igen fog szóbaállni egy idegen férfi-
val. Ezért jól bevált trükkjéhez folyamodott.

— Bocsánat, Miss... — szólította meg jó-
indulatu arccal a leányt — egy szem leszaladt
a harisnyáján.

— Nagy ég, hol?! — rémült meg Babby s
hátrahajolva, vizsgálgatta a harisnyáját. De lu-
kat nem fedezett fel sehol.

Kiderült, hogy Mr. Lannery tévedett s ennek
a lány úgy megörült, hogy eltekintvén a társa-
dalmi formáktól, megengedte, hogy a fiatalem-
ber hazakisérje.

Chilston heves szívdobogást érzett, amint
erre gondolt.

Amikor az asztalra nézett és meglátta ott a
százfontos bankjegyet, már nem is érzett szív-
dobogást.

Gépiesen bekopogott s megkérdezte a házi-

asszonyát. Az újabb százfontost egy kisfiu hozta, a háziasszony elismervényt adott róla.

Chilston körül forgott a világ. Gyönyörködve nézte a százfontost, majd a párnája alá tette. Hirtelen rettentő ijedtség fogta el, forróság verte ki egész testét. Arra gondolt, hogy talán valami hatalmas büntény áldozata lett... Elhatározta, hogy mindjárt reggel elmondja a dolgot Bonny Westnek.

Bonny West és a nők.

Ha hivatalos kötelessége nem vezette volna amugy is a Scotland Yardra, Chilston nem mondta volna el a dolgot Bonny Westnek.

De elmondta, mert találkozott vele és mert Bonny mindig megérezte, ha valaki el akart mondani neki valamit, de nem tudta, hogyan kezdjen bele.

Bonny már híresség volt a maga nemében, amikor Chilston a Yardra került. Bonny nevéhez fűződtek a Poplam-, Lothby- és Creeze & Riffle-esetek megoldásai, valamint ő volt az, aki megtalálta a király ellopott bibliáját, az u. n. zafir-bibliát. Kicsiny, szórakozott emberke volt ez, száraz és kiismerhetetlen, éppen a szórakozottsága miatt.

Aznap Bonny ment a Press-Officeba, mert Lime Borkhead, akinek állítólag sokat köszönhetett, valami információt kért tőle a Harwick-

fivérek szélhámosságairól. Amikor Bonny kijött Lime szobájából, szétnézett az ácsorgó ujságírók között, akik szokatlan respektussal üdvözölték. Hallo, Bonny! — kiáltotta egyikük és Bonny szórakozottan legyintett, mint akinek semmi sem fontos.

Akkor aztán észrevette Chilstont, aki egy kissé elvörösödött. — Maga az az ujong, mi? — kérdezte West. A Scotland Yardon minden apró hír gyorsan terjed el. Már azt is tudták Chilstonról, hogy szívbajos.

— Igen, Lannery a nevem — mondta a fiatalember zavartan —, örülök, hogy megismertem, szeretnék beszélni önnel.

— Jöjjön fel a szobámba, — mondta a detektív.

*

— Ugyanis...

Chilston nem tudta, hogy kezdjen bele, olyan furcsa volt az egész. Elgondolkodva nézte a detektív mozdulatlan, kövér arcát. Még tíz perccel ezelőtt is pénzeslevélhordó kereste Chilstont. Negyven fontot hozott, egy ismeretlen, ausztráliai rokon szerepelt mint feladó, aki átutazott Londonon s megragadta az alkalmat, hogy unaöccsét pénzbelileg támogassa. Chilston nem akarta átvenni a pénzt, de a levélhordó ragaszkodott hozzá, hogy a törvényesen megállapított címzett átvegye a küldeményt.

A fiatalember megmutatta a vevényt Bonny Westnek.

— Tegnap harmincöt érkezett. A feladó helyén a nagybátyám neve állott, aki azonban halani sem akart arról, hogy ő küldte volna a pénzt. Azonkívül minden este száz fontot talállok a szobámban. Ha kilépek az ajtón, husz font fekszik a földön előttem. Meg tudja ezt ön magyarázni?

— Nem — felelte Bonny West. — De ne haragudjon, nem is figyeltem oda, valami más járt az eszemben. Mondja csak el még egyszer.

Chilston dühöngött magában.

— Értse meg, uram, nekem nyolc font heti fizetésem volt, azonkívül egy pennym se; három nap óta pedig képtelenül, érthetetlenül dől hozzám a pénz. Nem tudom megakadályozni, nem tudok elmenekülni előle, nem tudok magyarázatot találni rá. Remélem, most már érti, milyen helyzetben vagyok?!

— Hogyne, hogyne — mondta a detektív elmerengve. Ugylátszik, még mindig nem értette, miről van szó.

— Majd gondolkodom a dolgon — mondta végül.

Ezzel bucsuzott el Chilstontól.

De ugylátszik, érdekelte a dolog, mert délután már ott volt Lannery lakásán. Csak a háziasszonyt találta otthon, Mrs. Hackbuttlet, akit alaposan kikérdezett.

— Ki hozta a két százfontos bankjegyet?

— Az elsőt egy boy, egy olyan egyenruhás boy. A másodikat egy gyerek. Nem tudom, mi-féle.

— Nem mondta az a gyerek, hogy kitől kapta a pénzt?

— Nem mondta, kérem.

— Régóta ismeri Mr. Lannert, vagy hogy hívják?

— Öt éve lakik itt. Hát bizony elég rendetlenül fizetett, de amugy nem tudnék rá rosszat mondani. Talán csak nem követett el... valamit?

— Nem tudom — felelte West —, hagyjon engem kérdezni. Egészséges ember ez a Mr. Lanner, vagy hogy hívják?!

— Azt hallom, hogy szivbajos. Valami billentyűje rossz neki, gondolom.

— Voltak rohamai?

— Nem vettem észre, kérem. Az apjától örökölte, azt mondja. Az is abban halt meg.

— Ideges ember?

— Nem mondhatnám, kérem. Inkább olyan csöndes. Halkan beszél, halkan jár. Most mintha egy kicsit hangosabb lenne, amióta ezeket a pénzküldeményeket kapja.

Ekkor lépett be Chilston a szobájába és West átkopogott hozzá.

— Hallo, Mr. Lannery. Remélem, bejöhetek.

*

Bonny West nem volt tipikus detektív. Olyan jó szíve volt, mint egy giccsfilmben a nagybácsi-

nak. Éppen ezért nem engedte szóhoz jutni a szívét. Éppen ezért volt minden tettében goromba és szívtelen. Rossz nyelvek szerint, amikor a hétszeres gyilkos Almsont akasztófára juttatta, azon a címen, hogy átmegy sörözni a Willis-étterembe, eltűnt és másfél óra múlva vörösre sirt szemekkel került elő. Nem voltak előítéletei bűnről és becsületről, de amig bizonyos dolgokat meg tudott érteni, a butaság felbőszítette. Egy embernek, aki tuljárt az eszén, meg tudott bocsátani, de a legyőzötteket ki nem állhatta. Chilston Lanneryről az első és legbensőbb benyomása az volt, hogy csöndes és buta fiatalember. Amit azonban elmondott, az felizgatta Bonny fantáziáját. Az ördög vigye el, nem dobálják ma a pénzt az ember után. Semmi magyarázata nem volt erre és teljesen hamis irányban tapogatózott.

Az volt a fellevése ugyanis, hogy a pénzáradat valahogy nem igaz. Miután semmikép sem talált magyarázatot rá, abból indult ki, hogy a tétel hamis. Chilston valamiért hazudik. Neki tudnia kell, hogy honnan kapja a pénzt, csak azt akarja, hogy mások ne tudják. De lehet, hogy ez is téves. Bonny bizonytalankodott. Nem érezte elemében magát: valami hiányzott az ügyből, aminek érződnie kellett volna.

A detektív személyes megjelenése eloszlatta Chilstonban a reggeli rossz benyomást. Hellyel kínálta meg a felügyelőt és megmutatta neki a csekkönyvét.

— Képzelem, hogy örül a kislány — jegyezte meg Bonny.

Chilston felkapta a fejét.

— Milyen kislány?

— Mindnyájunk életében van egy kislány. Az enyém már negyven éves és az a rögeszméje, hogy feleségül fog jönni hozzám. Arra a miss Kate, vagy Babe Smithre gondolok...

— Honnan ismeri?

— Én?! Sehonnan. Hallottam róla. A szülők persze nem akarnak beleegyezni. Vérmes terveket kovácsolnak a lányuk szépségében bízva. Egy szegény ujságíró...

— Nem az a baj — legyintett Chilston —, az öreg nem akarja a lányát egy szívбайos emberhez adni. Attól fél, hogyha fiam születik, felizgatom magam és megüt a guta. Ez csak szép tőle, nem? — vigyorgott az ujságíró.

— Szép. És honnan tudja Mr. Smith, hogy önnek szívbaja van?

— Honnan?! — csodálkozott Chilston. — Hiszen Babby is tudja! És mégis!... — tette hozzá büszkén.

— Igen, igen.

— Azonkívül Smith papa annak a lapnak a nyomdájában dolgozik, amely lapnál én. Ott pedig igazán mindenki tudja.

— Persze. No és ennek ellenére házasság lesz a dologból?! — kíváncsiskodott a felügyelő.

— Remélem — felelte a fiatalember.

— Voltak önnek epileptikus rohamai?

— Nem ... nem voltak — felelte csodálkozva Chilston.

— Akkor nyugodtan odaadhatom ezt az újabb küldeményt.

A detektív egy borítékot nyújtott át, levél kíséretében. A levél így hangzott:

„Kedves felügyelő ur, kérem, adja át ezt a százötven fontot Chilston Lannerynek, az ő tulajdonát képezi.“

— Aláírás nincs? — hűledezett a fiatalember.

— De igen. Olvashatatlan. Ezennel átadom a százötven fontot.

— Most már egész kis vagyonom van.

— Mik a tervei?

— Nincsenek. Számítok rá, hogy egy szép napon vissza kell adnom a pénzt.

— Nagyon megrenditené ez önt?

— Kétségtelenül.

— Gondolja, hogy ... ártana az egészségének?

— Nem tudom.

— Lehet, hogy valaki így akarja önt eltenni láb alól. Módot nyújt rá, hogy először életében gazdag embernek érezze magát, hogy utána annál súlyosabb legyen a csapás. Vannak ellenségei?

— Nem tudom. Nem hinném.

— Ki öröklí a nagybátyja vagyonát?

— Én.

— Talán van még egy örökös. Foglalkozzék ezzel a gondolattal.

A detektív elment. Chilston egyedül maradván, ezzel a gondolattal foglalkozott.

*

Végül is annyira beleélte magát, hogy levelet irt a nagybátyjának, amelyet ajánlottan küldött el.

«Kedves Fülöp bácsi,

azt hiszem, valaki az életemre tör a vagyonod miatt. Miután szerelmes és fiatal vagyok, az életem mindennél drágább. Épp ezért bejelentem, hogy lemondok örökösödési jogomról s ezt az elhatározásomat közjegyző előtt is hajlandó vagyok megismételni. Kérlek, közöld ezt mindenkivel, de elsősorban azokkal, akik utánam következnek, mint örökösök.»

Ezt a levelet személyesen vitte a postára Chilston, azután a szerkesztőségbe ment. Fél hatkor Babby telefonált.

— Mi van veled, hogy nem jössz hozzánk? — kérdezte a lány. Hangjában aggodalom és féltő szeretet csendült.

— Ideges vagyok. Majd feljövök valamelyik nap, amint lehet. Sokat dolgozom — mondta a férfi és helyére akasztotta a hallgatót.

Később a főnöke hívatta.

— Nagyon meg vagyok elégedve a riportjaidval, Mr. Lannery — mondta a főszerkesztő. —

Magából kitünő riporter lenne. Nem gondolja, hogy érdemes lenne kezeltetni a szivbaját? Menjen elsejétől szabadságra, én fenntartom önnek az állást. Menjen el egy jó fürdőhelyre és vizsgáltsa meg magát.

— Igen, — felelte Chilston — ez nagyon jó lenne. Csakhogy én...

— Tudom, mit akar mondani. Adok én önnek száz font előleget. Majd letörleszti. Csak menjen el nyugodtan.

*

Az a tudat, hogy három nap múlva elutazik, mégis elvitte Chilstont Smithékhez. Ezek az egyszerű emberek semmivel sem voltak kedvesebbek hozzá, amióta tudták, hogy annyi pénze van. Sőt. Mintha egy kissé hüvösebbek lettek volna.

De Smith, a «goromba Smith» egy rossz szót sem mert ezért szólni a fiatal ujságíróhoz. Csak egy pillantást kellett vetnie a lánya boldogságtól sugárzó arcára, hogy rögtön tudja, mi lett volna a következménye ennek. Smith tulajdonképpen szivből utálta Chilstont — s az élete mégis époly kedves volt neki, mint amilyen kedves volt ez az élet a Babby számára.

Chilston zavart volt ezen az estén, keveset evett s lassan mindannyiuknak elromlott a kedve. Babbynek azért, mert Chilston el fog utazni hamarosan, Smith papának azért, mert a lánya rosszkedvű lett.

Chilston hamarosan elbucsuzott. Voltaképpen az izgatta, hogy mit fog találni otthon, ha hazaér. Most már izgatta a pénz, ez a drága, könnyű pénz, amelynek eredetét nem is sejtette — és szinte csalódottnak érezte magát, amikor hazaérve, ezuttal semmit se talált.

Reggel se érkezett semmi.

Chilston megvárta a postást. A postás csak egy levelet hozott, Fülöp bácsitól. De pénz nem volt benne, csak a jellegzetes írás: a fősvény emberek széles, rideg írása.

„Jelenj meg délután négy órakor barátom, Burton dr. lakásán és várj rám.”

Chilston megmutatta ezt a levelet is Westnek, aki azt tanácsolta, menjen el. Hátha mégis a nagybácsi maga a rejtélyes adakozó.

Azután az ügyvédnek telefonozott Chilston, akit Bonny West ajánlott. Bonny előzőleg lekontrollálta az összes bankjegyek számát és megállapította, hogy nincs közöttük ugynevezett «körözött bankjegy.»

Az ügyvéd ezek után azt ajánlotta, hogy Chilston tekintse a pénzt a sajátjának.

Riport.

Bonny West mondta:

— Geoffrey Lloyd, a Morning Public főszerkesztője, megkérte Sir Austint, hogy kérjen meg

minket, hogy idegrázóan súlyos esetekben ne vigyük ki magunkkal Chilston Lannery urat. Megragadom az alkalmat, hogy egy egészen enyhe ügyhöz szállunk ki, amely mintha egy báránycák közti perpatvar következménye lenne s magammal viszem, Lannery. Maga is jön, Mac Killey?

— Azt a surreyi esetet gondolja, felügyelő?

— Azt, igen.

Mac Killey elmosolyodott. — Hogyne. Bár... West türelmetlen mozdulattal tessékelt előre a két ujságíró. Más nem is volt benn az Office-ban, az időpont egészen szokatlan volt.

Chilston előrement kis tükörreflexes fényképezőgépével.

Mac Killey félrehuzta West felügyelőt:

— Mondja, meg akarja ölni maga a kollégát?

— Miből gondolja?

— Azt mondják, valami rémes ez a folyóparti gyilkosság...

— Ugyan! — legyintett könnyelműen West, — az nem árt a szívnek. A feketekávé árt, meg a cigaretta. De egy gyilkosság?!

Mac Killey arra gondolt, hogy Chilston rengeteg feketét iszik a munkaórák alatt.

*

Bonny West autója híres volt, egész Londonban ismerték. Ebben az autóban félórát kocsi-kázni, ez egy egészséges embert szivbajossá tehetett volna.

Repülőgépmotor volt beépítve, ez igaz. De a «karosszéria» névre hallgató, düledező építmény olyan különböző anyagokból állott, hogy ezeknek az anyagoknak az összeütődése valóságos bábeli hangzavarrá vált, ha az autó nekiiramodott.

Bádog, fa, vas, keménypapír, celluloid és egyéb törmelékek mellett rézajtókilincs és egy egész különös autóduda alkotta a felszerelést.

Ez egy kettétört klarinét és egy rejtélyes eredetű gumiballon vegyülete volt.

Háromnegyedóra hosszat rázta őket az autó és csörömpölt a hajnali utcákon. A rendőrök harminc méterrel előbb tisztelgésre emelték jobbkarjukat, mert megismerték a hangról West felügyelő kocsiját.

Surrey alatt a folyamig huzódik a Battle Street, a tolvajok utcája.

Itt álltak meg egy gusztustalan színű ház előtt.

Először West felügyelő szállt ki.

A ház előtt két rendőr állt.

Rendetlen előcsarnokon át belső szobába értek. Mac Killey tudta, hogy mi következik és nyugtalan pillantást vetett Chilston felé.

A szobában úgy állt a padlón az alvadt vér, mint az árvíz. Két ember feküdt a padlón, egymásba csimpaszkodva. Így halottan is harapták, szoritották, fojtogatták egymást. Rengeteg seb volt rajtuk.

A rendőrségnek az volt a feltevése, egymást

ölték meg ezek ketten. Az egyik megfojtotta a másikat, de a másik halálos merevségében összeszeártá ujjait gyilkosa nyakán.

Mac Killey Chilston-ra nézett.

Chilston mereven bámult rá, majd a szörnyű látványra. Ugy látszott, tényleg rosszul van. De ez lehetett attól is, hogy ujonc.

Bonny West láthatólag ügyet se vetett rá. A két emberre nézett, a padlón, mintha merev arcukról akarná leolvasni az igazságot.

Az ő feltevése az volt, hogy egy harmadik ölte meg ezt a kettőt. Wine Jeromost, a tulajdosztogatót és Baxter O'Morant, az orgazdát.

West felügyelő zsenialitása nem a találékonyságában rejlett, hanem abban, hogy London nyolcmillió lakosának a felét személyesen ismerte. És ha egy új ember került elé, arról rögtön leolvasta a tulajdonságait és megjegyezte őket.

Most rögtön Percy Bingre gondolt, aki rengeteg pénzzel tartozott már O'Moran-nek és aki Wine Jeromost szokta maga helyett pénzért küldeni. Ugylátszik, O'Moran és Wine összeverekedtek, amikor megjelent Percy és elintézte mind a kettőt.

— Na, gyerünk, — mondta felügyelő.

Az megint az ő speciális tájékozottságára volt, ahogy rögtön tudta, hol találhatja ilyenkor Percy-t.

Sokáig robogtak a sötét Thames-parton, amikor egy kis kék lámpa állította meg őket.

West kiugrott a kocsiból. Az éktelen zajra, amit a fékezés okozott, emberek tödultak ki a *Hulla A Temzén*-kocsmából. Bonny West beugrott az ajtón és merev halszemeivel körülnézett.

Chilston-nak úgy tűnt, hogy sokáig vártak kint. Mindenesetre eltelt már egy bizonyos idő, amikor megjelent Bonny és hozta a keresett embert. A háta mögül szitkozódás hallatszott, de Mac Killey már tudta, mit kell ilyenkor tennie és az autó hirtelen megindult.

Ez az autó olyan volt az autók között, mint Bonny a detektívek közt. Kivül lompos, eseflen és nevetséges, belül azonban repülőgépmotor dolgozott benne.

Repült, valósággal repült.

És rázott, csörömpölt, dobált, zökkent.

És mire a Scotland Yard mögött megállt, kizárta a vallomást Percy-ből.

*

Bonny West végignézett Chilstonon, amin Percy mögött bekattant az ajtó. Fáradtságot, ijedelmet, roszullétet várt, de mintha a fiatal ember tettvégya és agilitása csak megnövekedett volna. Szeme ragyogott és várakozásteljesen nézett a detektívre.

Bonny Mac Killeyhez fordult:

— Még van egy kis elintéznivalóm. Maga itt maradhat. Lannery nyilván velem jön.

Bár Chilston maga is meglepődött, mégis

Beleegyezően bölintott erre. MacKilley fejét csóválta:

— Maga tönkreteszi ezt az embert. Ilyen haj-sza után hajnalban magával viszi újra? Ahelyett, hogy aludni hagyná.

Hát ha még tudta volna, hogy a kéklámpás «Hulla a Temzén»-kocsmába viszi vissza Bonny az áldozatát !

*

Az emberek meghunyászkodó gyűlölettel néztek Bonnyra, aki ott ült közöttük egy zöldfülűvel, — akár a tigrisek az állatszelistőre. Füst, vizes cipők, rossz ruhák, bagó, hal és legroszszabb whisky szaga keveredett s ezt a whiskyt itta maga Chilston is. Bonny West remekelt:

— Az a félfülű — mutatott a balsarokba, hétféle néven szerepel, a Wilson, Laffitte, Newman, Halw, Timple, Gobbitt és Trew neveken, valódi neve Grow Jones, gunyneve Drittle. Hét évet ült, három és felet Dartmoorban, a többit kisebb helyeken. A Western Catch kirablásánál 1919-ben ő állt a kapu előtt kis kézilámpával a kezében, amely Detroit jelzésű volt. Már mint a kézilámpa. Az a vörösarcu, akivel kártyázik, Lon Awington, a hirhedt ridikülrabló, az anyja egy német grófnő komornája volt, jelenleg in-aktiv, egy kis külvárosi színésznő, Mona Fry tartja el. Aztán itt van ez a magas, sovány fickó, mellettünk. Ezt három hétre beutaltam a dologházba hét hónappal ezelőtt, mert az autómra azt mondta, hogy rozoga. Képzelteri, miket

gondol felőlem, de nem meri kimondani. Nincs véletlenül szívdobogása?

Chilston nem tudta követni Bonny gyors gondolatfüzéseit s nem is értette meg rögtön a kérdést. Aztán bólintott s bizonytalanul mondta:

— Van egy kis szívdobogásom, de nem számít.

Bonnyt szemmelláthatólag megnyugtatta ez. Intett a csaposnak, aki dagadt, közel két méter magas ember volt s az arca egy alaktalan vörös husesomó.

— Hey, Fergus! — kiáltotta, s az közelebb jött — mikor tekered ki az új feleséged nyakát?

Fergus apró szemei sebesen repdestek mély husgödrükben.

— Nem is vagyunk megesküdve — mondta s mintha a rádióból jött volna ez a hang.

— Attól még megfojthatod — felelte a felügyelő szárazon.

Fergus az asztalra csapott kilós öklével, úgy, hogy a poharak éktelen csörömpöléssel fordultak fel.

— Eleget szimatolt körülöttem! — ordított rekedten is éles hangján — nem tudott találni semmit! Ismerem a módszereit, de jobb, ha most már békén marad.

Mindenki várakozásteljesen nézett Fergusra, ugylátszott, megszokták az ilyen jelenteket s csak a végére kíváncsiak. De Bonny West az egész idő alatt háttal ült az orditozó csaposnak.

s Chilston Lanneryt nézte. És volt mit néznie: Chilstonnak egy pillája se rezdült.

*

Amikor hazafelé mentek a szörnyautón, Chilston enyhe szívdobogásról panaszkodott. De a detektivnek ekkorra teljesen megkeményedhetett a szíve, mert semmit se felelt rá. Kilométereken át rázta, rázta, rázta az autó Chilston, de nem tudott kirázni belőle semmiféle vallomást.

Szerelem a Scotland Yard-on.

Chilston megivott egy nagy tömeg feketekávéét és bennmaradt a hivatalában, hogy telefonon leadja lapjának a surreyi gyilkosság részleteit és a nyomozás eredményét. Nyolc óra volt reggel és az utcák megélénkültek. A levegő reggeli lármával telt meg, amit jóleső érzéssel hallgatott Chilston, még fáradtan és álmatlanul is, az íróasztala mellől.

Hosszu telefonbeszélgetést folytatott a szerkesztősséggel, majd a zsebébe nyult. Már nem emlékezett rá később, hogy miért is nyult a zsebébe.

Belényult és egy százfontost húzott ki belőle. Nem értette a dolgot. Négy-öt font lehetett legfeljebb nála, amikor eljött hazulról és az is a

pénztárcájában. Hogy került ez a százfolyos a zsebébe?

Törte a fejét, hogy hol történhetett. De nem tudott elfogadható magyarázatot találni. A kabát nem került le róla tegnap délután óta.

Felszaladt az első emeleltre, de Bonny-val nem tudott beszélni. Lassan visszakocogolt és újabb feketét hozatott magának.

Mac Killey már aludt vagy három órát egy szabadságon levő detektív szobájában és újra lejött. Szemrehányást tett Chilston-nak a fekete-kávé miatt. — Hogy lehet egy ember ilyen könnyelmű, — mondotta, — a saját egészségével szemben?! Nincs valami rokonod, anyád, vagy menyasszonyod, aki megtiltsa neked?

De Mac Killey mindjárt arra gondolt, ha van is valakije Chilston-nak, az egy szivbajos embernek bizonyára nem mer megtiltani semmit.

És éppen ekkor jelentették Chilston-nak, hogy egy hölgy keresi.

Persze, hogy Babby volt, Ki kereste volna más? Chilston leültette a másfélméter magas íróasztal mögé, hogy a hatalmas terem, — amely egyébként üres volt, — többi részéből ne lássák őket.

Babby szakasztott olyan képpel nézett Chilston-ra, mint egy aggódó anya.

— Chilston, — mondta szemrehányóan, — ujabban alig jössz hozzánk.

— Mondtam, hogy az új munkaköröm nagyon elfoglal.

— Nem baj. Ne gyere, ha nem akarsz. Velem ne törődj. De látom, feketét iszol.

— Fenn voltam egész éjjel. Most készültem éppen hazamenni.

— West felügyelő... azt mondja, hogy nagyon könnyelmű vagy.

— Igazán? Ezt mondta?

— Igen. A legvéresebb esetekre kijársz vele...

— Igen?!

— Ma éjszaka is... nem gondolsz arra, hogy ez megárt neked? Gondolnod kell a szívedre. Én úgy félek, Chilston... azelőtt olyan csöndes és óvatos voltál...

— Ne félts engem. Szemtelenség Bonny-tól...

— De te szólj neki...

— Dehogynem szólok. Mit avatkozik bele.

— Haragszol rám, mert szeretlek? — kérdezte Babby és aggódva várta a választ.

— Nem, te csacsi. Hogy kérdezhetsz ilyet. Dehát megértheted, hogy idegesebb vagyok most, mint egyébként. Megint száz fontot talál-tam a zsebemben.

Babby csodálkozott.

Nem lehetséges, hogy Bonny West dugta bele?

Chilston mély megvetéssel nézett a lány szép arcára. Hogy nőknek milyen buta feltevéseik tudnak lenni!

De azután látta Babby arcán a csalódottságot,

amit a saját felhevésének balsikerén érzett. Hirtelen megsajnálta, elkapta barnahajas fejét és sokáig tartó, forró csókot nyomott a szájára.

Babby hiába védekezett. Vagy talán úgy tett, mintha hiába védekeznék?

Amikor felnéztek, tizenegy riporter állta körül az íróasztalt. Bámészkodva, meghatoltan, egyesek gunyos mosollyal, mások csöndesen érdeklődve nézték az e helyen oly szokatlan jelenetet.

Babby vérvörösen ugrott fel és kirohant az ajtón.

A riporterek kórusban nevettek.

És Chilston Lannery velük.

*

Este kilenc óra volt, amikor felébredt. A háziasszonya teát hozott be neki és Chilston csak nehezen ébredt a valóságra.

Elővette a betétkönyvét és eleinte idegenkedve, majd növekvő szeretettel nézegette.

Honnan jött ez a rengeteg pénz?! És mennyi jön még?!

— Tegnap még szegényebb voltam a templom egerénél, — mondta magában. — És egy olyan lányt, mint Babby, nem akartak hozzám adni.

— De mi lesz, ha ez így megy tovább? Végül még gazdag ember leszek, — morfondírozott, — Akkor is meg kell jutalmaznom Babby-t,

amiért kitarzott mellettem, amikor semmin se volt.

Azulán eszébe jutott, hogy mennyit tervezgettek együtt házasságról. Sőt. Gyermekéről.

Nem. Nem valószínű, hogy Babby túlságosan forszírozná a dolgot. Sokkal uribb természet. És különben sem merne jeleneteket rendezni, mert tudja, hogy ez megártana a Chilston szívének.

Chilston rájött, hogy ez a szívbaj, ez tulajdonképpen igen kellemes és kényelmes dolog.

Az embernek sokkal kevesebb kellemetlensége van, mintha egészséges szívvél lenne kénytelen élni.

Helyére rakta a betétkönyvet és felöltözött.

Lement egy közeli teaházba és elolvasta a lapokat. «Borzalmas kettős gyilkosság Surreyben» — olvasta a saját cikkét. «Eltűnt bárónő!» «A főnyereményt a 48489. számú sorsjegy nyerte meg!» «Új divat az ascoti derbyn?!»

Szórakozottan s unatkozva félredobta a lapot. Körülnézett.

Ebben az órában kevesen voltak itt. Egy szurósszemű ur folyton Chilston-t nézte, aki rosszul érezte magát emiatt. Azt a meglepő felfedezést tette, hogy a lelkiismeretével baj van.

Nem követett el semmit. És mégis. Amióta ennyi pénze van... és amióta Babby nincs vele mindig és mindenben, — azóta rossz a lelkiismerete.

A szurósszemű ur folyton Chilston-ra bámult.

Chilston fizetett és elment. Az előcsarnokból felhívta a főszerkesztőjét.

— Hallo, milyen volt a riportom?

— Nagyszerű. Szinte nem is tudom elhinni, hogy maga írta.

— Hogyan?

— Hogy maga odamerészkedett — abba a borzalmas miliőbe. Nem volt szívdobogása?

— Lehet, hogy volt. Nem figyeltem oda. De nincs kizárva, hogy hamarosan egy még sokkal, de sokkal jobb riportot fogok szállítani önnek.

— Tényleg? És miről?

— Egy bizonyos Mr. Chilston Lannery-ről, akivel különös dolgok történnek mostanában.

*

Újra felment a lakásába.

Folyton a szurósszemű ur szurós szemeit látta maga előtt.

Negyedóráig hányódott egy hintaszékben. Nem tudta, hogy hova menjen, mit csináljon.

Ekkor erőlyes kopogás hallatszott. Összerezzen, maga sem tudta, miért.

Az ajtóhoz osont, felnyitotta. A szurósszemű állt a küszöbön.

Nyugodtan bejött a szobába és egy határozott mozdulattal letörölte a fekete festéket a szeme aljáról és levette a bajuszát. Bonny West volt.

Azután revolvért rántott a zsebéből, meglóbálta.

— A törvény nevében letartóztatom, Chilston Lannery! — kiáltott.

Egy kis szünet után azt mondta Chilston, csodálkozva, de nyugodtan:

— Miért?!

Bonny eltette a revolvert.

— Semmiért. Kíváncsi voltam, nem kap-e epileptikus rohamokat, vagy szivszélhűdést, ha megijesztem?!

További pénzáradat.

Lannery Fülöp felkereste ideggyógyász barátját, dr. Burtont és elmondta neki aggályait.

— Az öcsém három nappal ezelőtt beállított hozzám és közölte velem, hogy tőlem pénzt kapott. Mondom, már ez maga örültség: én nem adtam, nem adok és nem fogok adni neki, amíg élek. Most aztán ezt a levelet kaptam tőle. — Olvasd.

Az orvos belemélyedt a levélbe.

«... azt hiszem, valaki az életemre tör a vagyondod miatt. Miután szerelmes és fiatal vagyok, az életem mindennél drágább... lemondok örökösödési jogomról...» — olvasta az orvos.

— Mit szólna ehhez? Kész bolond. Ha még azt állítaná valaki, hogy ő tör az én életemre, a vagyonom miatt...

— Igen, — mondta gondterhesen dr. Burton, — ez üldözési mánia. Fiatal korában is ilyen volt?

— Engedetlen, nyakas kölyök volt. Én a házamba fogadtam, de nem tudtam megbarátkozni vele. Valami átkozott szivbaja van és nem lehetett semmit megtiltani neki, mert mindig félni kellett, hogy egy szivszélhűdés végez vele, ha felizgatja magát. Azt hiszem, zárt intézetbe való. Most négy órára iderendeltem, vizsgálj meg, kérlek.

Azután Lannery Fülöp kialkudta a vizsgálat árát és várta Chilston.

De Chilston egyáltalán nem érkezett meg.

Amikor az ajtóra kiszegezett réztáblán elolvasta, hogy dr. Burton orvos, szó nélkül visszafordult, anélkül, hogy becsöngetett volna.

*

— Nos, mit akart az öreg? — kérdezte Bonny West.

Chilston idegesen forgott a székén.

— Semmi különöset, — felelte. — A levélről akart beszélni velem, amit tegnap irtam. Ugyanis lemondtam az örökösödési jogomról.

— Ezt jól tette, — mondta Bonny West, — nekem ugyanis nem megy ki a fejemből az a lehetőség, hogy valaki, aki tud az ön szivbajáról, el akarja tenni láb alól. És ki az a dr. Burton?

— Az ügyvédje, — felelte Chilston. — Én most elutazom, — tette hozzá gyorsan. — Vich

on the Sea-be megyek, a szívem miatt. Szeretném, ha megírná nekem, amennyiben megtud valamit.

— Szívesen, hisz' voltaképpen kollégák vagyunk és érdekel az ügy. De mit is mondott, hova utazik?

— Vich on the Sea-be.

— Ugy? Hol van az?

— Walesben.

— És a kislány? Busul?

— Bizonyára ... busul, — felelte Chilston. Zavartan mosolygott. — Kislányok mindig busulnak.

— Bizonyára sokat fognak levelezni. Kate, vagy Babe, vagy hogy hívják, sok levelet adott fel mostanában ...

— Gondolja? — hitetlenkedett a fiatalember. — Babby-nek nincsenek rokonai.

— Akkor nem rokonnak irt, — felelte kegyetlenül a felügyelő. Ezzel a tőrrel a szívében bucsuzott el tőle Chilston. Vajjon kinek írhatott Babby? De büszkesége tiltotta, hogy meg is kérdezze tőle.

*

A bucsuzás szivettépő volt. Chilston-nak mindent, mindent meg kellett igérnie s mert Babby nem akarta felizgatni, olyan heroikusan küzdött a könnyei ellen, hogy az izgatóbb látvány volt, mintha félóráig bőgött volna.

A vonat már megindult, amikor Chilston-nak eszébe jutott, hogy nincs nála gyümölcs.

Lehajolt egy fiuhoz, aki a vonat mellett álldogált s tálcáján már csak egy doboz datolya feküdt. Chilston ledobott egy pénzdarabot s a fiu felnyujtotta a datolyát.

A pályaudvar szürkeségéből ragyogó kék szempár sugárzott Chilston felé: tele könnyel, aggodalommal, szeretettel.

Chilston behuzódott a fülkéjébe s felrakta a lábát a szembenlevő ülésre. Rajta kívül csak egy öregasszony ült a fülkében s Chilston remélte, hogy ez a modortalanság távozásra fogja bírni az öregasszonyt. Az öregasszony azonban szintén felrakta a lábát, ahelyett, hogy távozott volna.

Chilston felbontotta a datolyásdobozt s elvörösödött. Felül, szépen összehajtva, egy százfontos feküdt.

Az öregasszony férfias mozdulattal ujságot vett elő, megvető pillantást vetett Chilston-ra s olvasni kezdett.

Vich on the Sea.

Az öregasszony végkép bentmaradt a fülkében. Csak Nauhillben szállt ki, ahonnan autóbusz vitte az utasokat a tengerparti fürdőbe.

Az öregasszony szurós szemekkel nézte Chilston-t. Megérkezve, két egymásmelletti szobát kaptak. Chilston megfürdött, azután lement a parkba. Később levelezőlapot írt.

Egész nap nem történt semmi. Chilston utálta az orvosokat: valamilyen trükkel elkerülte a kötelező orvosi vizsgálatot.

Az öregasszony bezzeg több mint egy fél óra hosszat ült benn a fürdőorvosnál s amikor kijött, mind a ketten Chilstonra néztek.

A nap lassan, kényelmesen, unottan telt el. Chilston elfáradt a tengeri levegőtől, korán lefeküdt s mélyen aludt.

Amint a szobájából kilépett másnap, az első, akit meglátott, az öregasszony volt.

Száz font, amit előlegül kapott Mr. Geoffrey Lloydtól, a zsebében volt, felváltatlanul.

Nem tudta felváltani, mert semmiért se fogadtak tőle pénzt el. Minden előre ki volt fizetve. De senki sem tudta, hogy ki volt az, aki kifizetett mindent.

Az öregasszony se tudta, pedig mohón érdeklődött iránta a portásnál és az üzletvezetőnél.

Chilston szívből utálta ezt az öregasszonyt. Már kora reggel lement a tengerpartra, ahol kékeget és fiatal nőket látott; de másnap az öregasszony ide is utána jött.

Chilston kiment a mólóra, hogy minél távolabb legyen a banyától.

De az utána ment oda is. Egyre közelebb jött.

Chilston már be akart ugrani ruhástól a tengerbe, amikor az öregasszony megszólalt.

Rekedtes, ismerős férfihangon:

— Mért nem vizsgálattja meg magát, Mr. Lannery?

Chilston megismerte ezt a hangot.

A Bonny West hangja volt.

Amíg az újságíró igyekezett magához íérni első meglepetéséből, Bonny megismételte kérdését:

— Mért nem vizsgálattja meg magát, Mr. Lannery?!

— Majd... máma... okvetlenül — hangzott a zavarodott válasz.

És Chilston tudta, hogy most már nem lehet kibujni alóla.

Isten tudja, miért félt ettől a vizsgálattól. Eszébe jutott, hogy a multkor majdnem beleesett dr. Burton csapdájába.

Megborzongva nézte a tengert. És megborzongva nézte az öregasszonyt.

Most következtek a dolog kellemetlen oldalai.

Chilston eltűnik.

Megtörtént az orvosi vizsgálat, az obligát módon. Chilston kijött az orvostól s Bonny West, most már férfiruhában, várta. Az arcán mintha kaján mosoly játszadozott volna.

— Nos, barátom, mit mondott a doktor bácsi?

— Oh, — felelte Lannery izgatottan — erős szervi szivbajom van, azt mondja.

— Hiszen ez várható volt.

— Igen, de nem ilyen mértékben. Ugylátszik, valaki tényleg az életemre tör. De most majd én nézek utána, hogy mi történik a sötétben itt, a hátam mögött.

Ezeket a rejtélyes szavakat hangoztatva, Chilston faképnél hagyta a detektívfelügyelőt. Bonny ott maradt s elgondolkodott a fenti szavak értelmén. Később bement az orvoshoz és megköszönte neki a szivességét.

*

Bonny estefelé bekopott Chilston szobájába. Miután nem kapott választ, benyitott. Szétszórt kefék, fehérneműk, könyvek összevisszasága tárult elé.

Bonny lerohant a hallba. Onnan az autógárásba. Végeredményben megállapította, hogy hiányzik Chilston legnagyobb bőröndje, egy négyülékes Chrysler és Chilston maga.

Kiderült az is, hogy a Chryslert Chilston még tegnap megvásárolta tulajdonosától, egy amerikai szenátor inasától, aki a beteg szívét gyógyította itt.

Chilston ezalatt hatvantól nyolcvan kilométerig terjedő sebességgel igyekezett London felé. Mégis öreg este lett, mire Kensingtonba ért. Lámpafényes, langyos tavaszi este volt.

Chilston egyenesen a Houston Street felé igyekezett s odaérvén, megállt a 129. számú ház előtt. Itt egy hírneves egyetemi tanár lakott, jeles

Belgyógyász és szívspecialista. Chilston debegő szívvel csöngetett az ajtón.

Bóbitás szobalány nyitott ajtót s végignézett a feldultan lihegő, poros fiatalemberen.

— A tanár urral kell sürgősen beszélnem, — mondta Chilston Lannery.

— A tanár ur már nem fogad, — felelte a szobalány.

— Mondja meg neki, hogy minden pénzt megfizetek, ha azonnal megvizsgál.

*

Babby napról-napra leste a postást. Imádkozott, hogy használjon Chilstonnak a kura. Smith papa is leste a postást és titokban bosszankodott, hogy nem jön levél. Még a harmadik napon sem érkezett semmi, Babby szomorú volt és Smith papa átkozódott magában. Hogy egy ilyen nyavalyás fickó, ahelyett, hogy boldog lenne, ha írhat az ő egyetlen, drága kislányának, még arra is képes, hogy ne írjon!

Babby egész nap a városban járt. Sok dolga volt mostanában. Amikor befejezte a munkáját a Cox & Heggins ügyvédi irodában, nem távozott el, mint azelőtt s mint a többi alkalmazott, hanem bement Cox ur szobájába s hosszasan tárgyalt vele.

Később leszaladt a lépcsőn s átszelve a Kings Park keleti csucsát, szinte rohanva igyekezett hazafelé. Azt remélte, hogy talán már megérke-

zett a várva-várt levél Vich on the Sea-ből, a jól ismert, kedves kézírással.

Sötét, langyos este volt. Sárga lángok égtek a parkban. Babby meggyorsította lépteit.

Annál is inkább, mert mögötte sietős férfiléptek csikordultak a kavicsoson.

A férfi feltűrt gallérral sietett el Babby mellett. Szerencsére rá se hederített. Babby már csak a hátát láthatta. És egyszerre csunyán megdobbant az a kis szive.

Nem, nem lehet igaz! Nem.

De ez a járás olyan ismerős volt. Babby nem tudta, mit csináljon. Kiáltani nem mert, maga se hitte, hogy jól lát.

Egészen halk hangon mondta: Chilston! De a szél előre sodorta a hangot. S a siető férfi megfordult.

Ő volt. Chilston.

*

Átölelte a lányt s érezte, hogy reszket, didereg az a karcsu, gyöngye test a karjai között. Babby valami szörnyűségestől félt, valami rettentő nagy csalódástól.

De Chilston vidám és kedves volt, az utóbbi napok lidércnyomása eltűnt róla.

— Most érkeztem, drágám, autón, — nyugtatta meg a lányt — és éppen hozzátok igyekeztem.

— Ez ugyan nem volt igaz, de Babby nem tudhatta, hát örült neki nagyon.

— Dehát... miért jöttél el onnan?! És miért nem irtál?!
—

— Mit irtam volna? Unatkoztam. Nem bírtam ki tovább. Ez a tökfes Bonny West utánam jött és kellemetlenségeket okozott. Ahelyett, hogy mint az én megbízottam, segítene kinyomozni a rejtélyt, még én utánam kémkedik.

A Ristorante Ricci-ben vacsoráztak s Babby nagy, oktalan félelme lassan elmúlt.

— Drágám, — mondta kis habozás után — valamikor azt mondtad, hogy ha Isten megsegít s egyszer együtt lesz az első száz fontod, akkor... te meg én... emlékszel?

— Igen, hogyne.

— Most már sokkal több pénzed van, mint száz font. Nekem kinos erről beszélni... de ha nem változtak meg azóta az érzéseid...

— Hogy mondhatsz ilyeneket, te csacsi. Az én érzéseim nem változhattak meg és nem is fognak megváltozni soha. Csak éppen a pénz értékét ítélem meg másként most, mint azelőtt. Az a pár száz font nem komoly pénz. Egy év alatt elköltjük és akkor mihez kezdünk majd?

— Lehet, hogy igazad van — mondta a lány könnyes szemmel.

— De egész nyugodt lehetsz, meg fogom duplázni, vagy háromszorozni egy év alatt azt, amim most van és akkor feleségül veszek.

— Drágám...

— Csak... csak azt nem tudom, miért nem

akarsz pénzt elfogadni tőlem?! Egy kicsit...
hogy is mondjam... elegánsabban öltözhetnél.

*

Chilston reggel felé ért haza. Alig feküdt le s aludt el, kopogtatásra ébredt.

«... az Ön címére háromszáz fontot utaltak át a mai napon...» — olvasta a Bank of England hivatalos értesítésén.

Kérték, rendelkezék az összegről.

Két nappal később értesítették, hogy a Nes-
tham Banknál kétezer fontig terjedő folyószámlája van.

Bonny West megérkezett és a fejét csóválta.
Chilston Lannery gazdag ember volt.

Bonny.

— Odamegyek és megmondom nekil — kiáltott Smith papa.

— Nem, nem — könyörgött Babby — csak nem akarsz így megszégyeníteni engem, csak nem akarsz... csak nem akarod zsarolni ezzel?! Ha én neki nem kellek, majd kellek másnak. Nem vagyok kétségbeesve — mondta kétségbeesetten.

Közben megérkezett Bonny West. Már többször volt itt s nagyon szerették.

Leült, vacsorával kínálták meg s ő elfogadta. Közben mindenféléről fecsegett, hogy milyen

gyönyörű a walesi tengerpart, csak drága. És hogy milyen jól megy a dolga Chilston Lanne-rynek. Nemsokára feleségül vehet egy gazdag és előkelő lányt s akkor megalapozta a karrierjét.

Babby felugrott az asztaltól és kirohant a szobából. Bonny West ragyogó szemmel nézett utána.

De az öreg Smith kezei ökölbe szorultak. A felügyelő felé fordult s fojtott hangon kezdte:

— Hát én megmondom magának, felügyelő.

De Bonny legyintett.

— Ne mondja meg. Mert én már tudom.

*

Megöltek egy nagykereskedőt a Lombard Streeten s Bonny West magával vitte Chilstont. Az áldozat olyan rémes látványt nyújtott, hogy öreg rendőrök megborzongtak a láttán! A fejét levágta a gyilkos s a törzs teljesen külön, a szobának egy másik sarkában feküdt. S ez a fej nélküli test egy kialudt cigarettát szorongatott viaszos ujjai között. A fej véres csonkjából egy sor aranyfog világított. Bonny fiatal barátját figyelte, aki nyugodtan s éberén jegyezgetett és rajzolt a noteszába.

— Helyén van a szive — gondolta Bonny West elégedetten.

Utána egy közeli vendéglőben ebédeltek és Bonny West mintegy mellékesen megjegyezte.

— Azt hiszem, az a Kate Smith, vagy hogy hívják a volt barátnőjét, menvasszony lesz hamarosan.

— Micsoda?! — hördült fel Chilston.

— A főnöke érdeklődik iránta. Mr. Cox. Tegnap este a munkaidő után még másfél óráig maradtak bent ketten az irodában.

— Maga... maga...! — lihegett Chilston — maga rágalmazó! Ez nem igaz!

Bonny aggódva hajolt felé.

— Ne izgassa fel magát! Gondoljon a szívére.

— Nem törődöm a szívemmel! Feleljen, honnan tudja ezt?!

— Ugyan, ugyan. Ezt mindenki tudja. Különben sem gondoltam, hogy ez magát ennyire érdekli. És nem is biztos, hogy az ügyvéd feleségül veszi. Végre is, maga se vette feleségül...

Chilston káromkodva ugrott fel s otthagya a detektivet, aki ragyogó szemmel nézett utána, amíg el nem tűnt a kijáratnál. A fiatalember egyenesen Smithékhez rohant, de Babby még nem volt otthon. Taxiba ugrott és a Cox & Heggins céghez vitette magát. Senki sem volt az irodában, csak a társfőnök, Mr. Cox ajtaja alól szűrődött még fény ki. Chilston bekopogott.

Egy férfihang felelt:

— Ki az?

— Én. Mindegy. Azt mondja meg, hogy Miss Smith ott van-e bent?!

— Itt van — hangzott a válasz.

Egy artikulátlan kiáltás hallatszott.

Amikor Babby az ajtóhoz ugrott s kitárta azt, már nem látott senkit.

A földalattihoz sietett, feldult lélekkel s

Chilston lakására ment. De Chilston már elköltözött onnan, kint lakott Hammersmithben, saját kis villájában. Babby sirva, üzött lélekkel utazott ki Hammersmithbe, ahol éppoly kevéssé találta meg Chilstont, mint a városban. Tíz órakor ért teljesen elcsigázva haza s már csak abban reménykedett, hogy Chilston talán ott fog majd várni rá. De a fiatalember nem volt ott. Babby, immel-ámmal evett egy-két falatot, leszaladt az utcára s felhívta West felügyelőt, elzokogva neki bánatát.

De a felügyelő valami egész különöset válaszolt:

— Sose busuljon, — mondta — ő se különb.

Babby visszaakasztotta a hallgatót és hazament.

Tizezer font.

Ma már bevett módja a részvénytársaság alapításának az, amely ötvenegy százaléig nem létező pénzekre támaszkodik.

Egy magánbankház társigazgatója, Mr. Bonner White, felkereste Chilstont ezekben a napokban.

Mindjárt a tárgyra tért.

— Uram! Vannak Londonban emberek, akik egyszerre rengeteg pénzt kezdenek keresni és akiknek ezt a társadalommal és a társasággal szemben meg kell magyarázniuk. Ön újságíró és most egyszerre rengeteg pénzt keres,

Mi, a White and Lofferty cég nem kérdezzük, hogyan. De a társadalom kérdezi.

— Hiába kérdezi, — felelt Chilston — mert én magam se tudnám megmondani.

— Annál inkább. Mi alapítunk önnek egy részvénytársaságot, amely árubehozatallal és kivittel foglalkozik majd. Felállítunk egy kis kezet, mondjuk huszezer font alaptőkével. Ebből tizenegyezer fontot mi megtartunk magunknak, kilencezret pedig elhelyezünk a tőzsdén. Ön lesz az igazgató, a többit bizza ránk. Mi meg fogjuk az osztalékot keresni, önnek pedig lesz egy ürügye arra, hogy pénzt keres.

Chilston belement ebbe és rájött, hogy a tőzsdén nagyon óvatosan jegyzik a papirjait. Feltételezték White and Loffertyről, hogy a részvénytöbbség mögött nincs fedezet. Chilston maga mindössze kétezer fontot jegyzett, de ugylátszik, volt valaki, aki nem akarta, hogy akár egy fillért is veszítsen az üzleten: másnap ajánlatot kapott a pakettjére, messze a tőzsdei árfolyam felett.

Chilston-nak ez szeget ütött a fejébe és nem adta oda. Sőt, tovább vásárolt.

Az ügynök tovább makacskodott és végül is olyan feltűnést keltett, hogy mindenki felfigyelt ezekre a reménytelenül indult részvényekre. Az árfolyamuk felment és tartósan fennmaradt.

Mr. White felkereste Chilston-t és bevallotta, hogy nem érti a dolgot: a részvényeknek emberi számítás szerint husz ponttal lejjebb kellene állani. Nem ajánlhatott egyebet, mint el-

adást, mert ez a hossz nem tarthat sokáig, akár mi idézte is elő.

Chilston eladta a papírjait White-nak és szépen keresett az üzletben. Ezáltal az árfolyam nem zuhant le, mert White tartotta a papirokat. Mégis, valahogy kiszivárgott Chilston állásfoglalása, a papirok makacsul esni kezdtek, de ekkor már White is tudott rajtuk. Végre is egy csomó kisember itta meg a levét az egésznek, mint mindig és újabb hangok hallatszottak az amerikai stílusú kalózkodás ellen. De Chilston egyre jobban állt.

Mintha valami őrangyal vigyázott volna rá.

Chilston kétszáz fontért Limehurst-részvényeket vett, próbaképpen. Az ismeretlen jóltevő attól félt ugylátszik, hogy Chilston Lannery a könnyen és csodálatosan szerzett pénzt elspekulálja s így történt, hogy Chilston megismerkedett egy tőzsdéssel, aki a pakettért két nappal később háromszáz fontot adott. Ilyen szerencséje volt Lannery-nek. Az újságnál csodákat meséltek arról, hogy micsoda részvényeket vesz és micsoda hasznokat vág zsebre, egy barátja révén, aki megmondja neki, mit vegyen s aztán maga vásárolja meg nagy felárral tőle.

Igy történt, hogy nyár végén Chilston főrésztvényese lett a Morning Public-nak, amelynek azelőtt szerény munkatársa volt.

És tizezer fontja volt.

Tizezer font.

Szép, modern villában lakott, házvezetőnővel és sófförrel és pénzügyi zseninek hitte magát.

Bonny West ritkán járt hozzá és Chilston azt hitte, hogy Bonny kudarcot vallott azzal a rejtéllyel, amely az ő meggazdagodását körülvette.

Két ízben Lannery Fülöp is eljött, mindent megnézett és kijelentette, ha Chilston-nak pénzre van szüksége, csak forduljon hozzá.

Egyszer pedig Babby Smith jött el. Kisírt szemekkel, dühösen, mint egy kis párdue.

Nagyon szép volt így. Ezt Chilston is elismerte.

— Azt hallottam, — kiáltotta Babby minden bevezetés nélkül, — hogy maga nőket fogad itt, titkárnője van. Legalább annyit megtehetett volna hogy engem szerződtet titkárnőnek.

— Minek raboljalak el Mr. Cox-tól, — mosolygott a férfi.

— Oh, maga jellemtelen, gyalázatos fráter! Engem, *engem* mer gyanusítani?! Engem?!

— Mond, drágám, elfelejtetted, hogy szivbajos vagyok? Vagy csak addig törődtél vele, amíg az érdekeid megkivánták?!

Babby leroskadott. Határtalan izgalmában megfeledkezettterről és mostnagyon elszégyelte magát.

Leült. Erőt gyűjtött. Egy csekklapot vett elő a táskájából, amely szemmeláthatóan kopott és olcsó volt.

— Figyeljen ide, Mr. Lannery. Én mindig szíven viseltem a maga sorsát, de azért köszönetet nem várok olyan embertől, mint maga.

Én azt a tíz fontot, amit annakidején megőrzés végett átadott nekem, nem vesztettem el, hanem sorsjegyet vettem rajta, a maga számára. A szerencse engem igazolt. Kihúzták a számot a tizenötezer fontos főnyereménnyel. Én ezt nem mertem magának megmondani, mert féltem, hogy a hirtelen izgalom megöli. Már számtalan egészséges ember is meghalt, vagy megőrült ekkora izgalom hatása alatt.

— Ugy rendeztem a dolgot tehát, hogy ön részletekben kapja meg a pénzt és apránként szokja meg a gondolatát annak, hogy gazdag ember. Igen, még a datolyás dobozt is én készítettem elő az állomáson. Önnek a levonások után tizenkétezerötszáz font jár, tizezret már kapott, most tehát még kétezerötszáz jár önnek, amit ezennel átadok. Ez már valószínűleg nem fogja tulságosan felizgatni, ha pedig felizgatja, hát akkor üsse meg a guta magát.

Ezzel becsapta az ajtót és kiment.

Nem hallotta már, amit Chilston utána kiáltott.

— Te bolond! Hiszen nekem soha életemben nem volt szivbajom!

Egy detektiv intrikái.

— Igen, — mondta Bonny West, — így történt a dolog. Az a tőzsdeügynök, aki magával «dolgozott», szintén nem volt más, mint Kate Smith megbízottja.

— Nem Kate, hanem Babby, — mondta Chilston Lannery gyengéden.

— Mindegy. És így maga nem egy finanszírozási, hanem egy származék. A főnöke is azért emelte fel a fizetését, mert Kate mindent elmondott neki.

— Babby.

— És maga pont őt dobta el magától. Őt, akinek az életét köszönheti.

— Viszont megfosztott az első kábult, nagy örömtől. Lassankint megszoktam, hogy pénzem van és így rá sem értem örülni neki.

— Ez a szivbaja miatt volt. Kate-nak igaza van.

— Babby-nak. Mindegy. Mégse bocsát meg nekem többé.

— Én is azt hiszem. Az olyan lányok, mint Kate, nem bocsátanak meg.

— És Mr. Cox?

— Nála volt a pénz. Ő adta a jogi tanácsokat a dolog kiviteléhez. Egyébként hetven éves.

— Igen, — mondta Bonny West ezúttal a Smith-lakásban, Babby-nak, — így történt a dolog. A fiatalember lement Vich-be, nyaralni. Esze ágába se jutott, kezelteni magát. Utána mentem és kényszerítettem rá, hogy alávesse magát az orvosi vizsgálatnak. Tudtam, hogy semmi baja nincs a fickónak. Amikor először beszéltem vele, már éreztem, hogy az előadásá-

ban valahol egy hazugság bujkál. A második alkalommal már azt is tudtam, hol.

— Az orvos tehát megvizsgálta és súlyos szív-
bajt konstataált. Képzelteri, hogy meg volt
ijedve ez a fickó. Azonnal otthagyott mindent
és rohant az első orvosprofesszorhoz, hogy bi-
zonyosságot szerezzon. A professzor persze
megnyugtatta. Az én ötletem volt, hogy a fürdő-
orvos ijesszen rá egy kicsit. Pont akkor találkozt-
ak, amikor az orvestól jött, a King's Parkban.

— Hálátlan suhanc, — mondta Babby, —
sohase fogom megbocsátani neki, hogy olyas-
mit feltételezett rólam... és Mr. Cox-ról, akit
nem is ismert.

— Én mondtam ezt neki.

— Mit?

— Hogy magát a főnöke el akarja venni fe-
leségül.

— Dehát miért mondta ezt?!

— Mert már nagyon elbizta magát.

Chilston telefonon át közölte a lapjával a
rendörség feltevéseit az örült gyilkosról, aki
már a második áldozatának vágja le a fejét.
Ezek a leleplezések annyira érdekelték Mr.
Geoffrey Lloyd-ot, Chilston főnökét, hogy csön-
desen elvette a gyorsirótól az egyik kagylót és
maga is hallgatta a híreket.

Igy aztán ő is hallotta, amint Chilston hirtel-
len abbahagyja a diktálást, nagyot ordít, ledobja
a kagylót és püfölni kezd valamit.

Chilston majdnem agyonverte a szegény kis detektivet, mikor meghallotta, hogy Babby eltűnt.

A felügyelő erre felment a szobájába és két napig nem fogadta Chilston-t.

A fiatalember most már estétől hajnalig ott ült Smithék nyakán. De az öregek se tudtak semmit, legalább is úgy tettek, mintha nem tudnák, hol van Babby. Még a kétségbeesést is jól játszották meg, ha ugyan játék volt és nem valódi kétségbeesés.

A Chilstoné, az valódi volt.

Most gazdag ember volt már, de nem érkeztek rejtélyes pénzküldemények és csodálatos tőzsdetippek. Kezdte unni a jó életet, egyedül volt.

Elképzelte magának a karcsu, ringó járásu lányt, akibe olyan szerelmes volt szegény-korában, mint egy ágyu. És ugylátszik, most még szerelmesebb.

Az egész mesét a szivbajról azért találta ki, hogy a főnöke ne merje kidobni az állásából. Az öreg Smith ugyanannál a lapnál dolgozott és pedig a nyomdában. Itt, a szedőgépek zakatolása közt ismerkedtek meg a kékszemű, karcsu Babby-vel.

És Baby-t az apja még aznap este figyelmeztette, hogy Mr. Lannery súlyosan szivbajos.

Ezzel a handicappal indult a szerelmük. De ez a szivbaj idővel Babby-nél is hatásosnak bizonyult. Eleinte a féltékenység rettentően kinozta

Chilston-t. Babby határtalanul bájos, ingerlő és szép kis teremtés volt és rengeteg udvarlója akadt volna. De Babby lassan leszokott az ilyesmiről, mert látta, hogy Mr. Lannery szívének árt. És olyan odaadó, hű kis lány lett belőle hogy Mr. Lannery egészséges szive összefacsarodott a szégyentől és lelkiismeretfurdalástól.

A harmadik napon végre be tudott jutni West-hez.

— Ne haragudjék, Bonny, ha megbántottam. Kérem, segítsen megkeresni Babbyt. Nem tudok aludni a szerelemtől és aggodalomtól. Talán valami rablóbanda megneszelte, hogy milyen szerencsés keze van és most elrabolta, hogy erőszakkal sorsjegyvásárlásra kényszerítse.

— Rossz rágondolni, — mondta gúnyosan a felügyelő. — Különben majd megpróbálom. Keressük a tűt a kazalban.

— Mutassa meg, mit tud, — mondta a fiu.

És Bonny úgy tett, mintha semmi más dolog a világon nem lenne. Dolgozott, mint egy gőzgép. Szerdán lelkendezve jelentette:

— Egy leányt láttak elutazni a Victoria-állomásról, aki pontosan olyan volt, mint Babby.

Lenyomozták a vonatot. És követték az utat egészen Vich on the Sea-ig. Ide jött volna Babby? Nem jött ide. A nyomozás eredménytelenül végződött.

Pénteken azt mondta Bonny West:

— Megvan. A nagynénjéhez utazott, Highbury-be. Adataim vannak.

Lázás indulás. Nagynéni hírét se látta Babbynek.

— Maga pontosan olyan benyomást kelt bennem, mint egy rossz detektiv.

— Az a baj, hogy nincs megfelelő segítőtársam. Egy esztelenül szerelmes fiatal fickó inkább teher. Kate egyébként mint „suhanc”-ról beszélt magáról. Ha éppen szóba került.

Chilston otthagytta a detektivet és a saját szakállára kutatott. Eredménytelenül. A Cox & Heggins-irodában nem adtak felvilágosítást. Smithék óráról-óra jobban élvezték Chilston lelki összeomlását.

Egy nagyon keserű percében elhatározta, hogy minden különösebb cél nélkül felkeresi a régi lakását, amelynek halljában olyan boldog órák teltek el, félhomályban, halk beszélgetéssel, Babby és ő között. Be is lépett a jól ismert, egyszerű hallba és leült, hogy elmélkedjék a multról. Egyszerre egy betámasztott ajtó mögül hangos vitatkozást hallott.

Egyszerre vérvörös lett. Egy női hang — a Babbyé s egy férfihang, a Bonny Westé, vitatkozott valamiről.

— Elég volt ebből, — mondta a női hang, — így sohasem fog megtalálni.

— Nem baj. Amíg keresi, addig szenved. Csak hadd szenvedjen.

— Nem, nem. Nem akarom, hogy szenvedjen. Eleget szenvedett.

— Maga bolond. Ilyen fickó nem érdemli meg.

De itt már Chilston nem bírta tovább. Berugta az ajtót.

Érdekes változást vett észre.

Bonny, aki olyan nagy hangon követelte az ő további kinoztatását, most pirosan, szégyenlősen, bűnbánóan nézett a földre.

És Babby, aki olyan nagyon kívánta már, hogy Chilston rátaláljon végre, — most hidegen, elutasítóan tekintett a fiatalemberre.

— Te drága! — kiáltott a fiu.

— Én nem vagyok magának drága.

— De igen. Te vagy a legdrágább nekem. Soha többé meg nem szöksz tőlem. Egy percre sem.

És átölelte a forró, zsenge, szerelmes leányt. És észre sem vették, hogy Bonny eltűnt.

VÉGE.

Legközelebbi számunkban a népszerű és sikerekben gazdag, kiváló író,

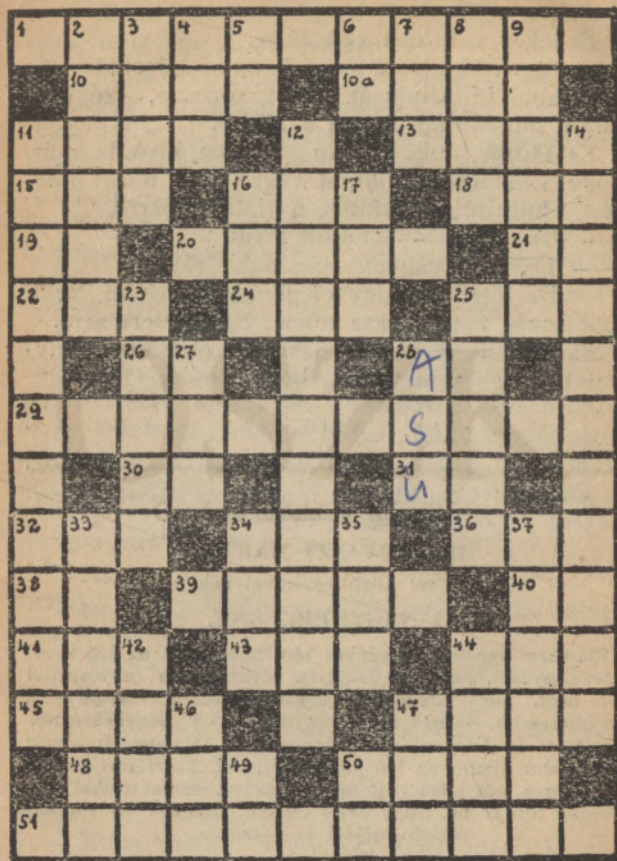
IFJ. LOVÁSZY MÁRTON

új regényét közöljük, amelynek címe:

A NAGYHERCEGNÉ.

Különösen merész és kényes témához nyult az író ezzel a regényével, amelyet azonban olyan tiszta művészettel írt meg, hogy Lovásznak ez a bravuros írásműve a legkényesebb izlést is kielégítheti. A nagyhercegné regényes és titokzatos légkörében, a történet izgalmas fordulataival között az író pillanatnyi reflektorfénnyel világít bele a női lélek rejtelseibe és az eseményeket oly módon állítja be, hogy ezzel egyéni nézeteit és emberi állásfoglalását is leszögezi.

57. számú keresztrejtvény

Vízszintes sorok: 1. Körülötte forog minden. 10. Mese. 10/a. Napszak. 11. Germán mitológiai isten, utolsó két betű felcserélve. 13. A láb része. 15. Élet. 16. Kopász. 18. Kevés, franciául. 19. Rangfokozat. 20. Papok viselete. 21. Azonos mássalhangzók. 22. Igo... moziszinész. 24. A legnagyobb pesti sportklubok egyike. 25. Igéző. 26. Mássalhangzó fonetikusan. 28. Azonos magánhangzók. 29. Jeanne d'Arc. (Fonetikusan.) 30. Mutatónévmás. 31. Rakózi katonáinak magánhangzói. 32. Vas megyei község. 34. Öreg. 36. Rohanás, angolul. 38. Egyforma mássalhangzók. 39. Tárgy, amelyre kölesönt adnak. 40. Néha mássalhangzói. 41. Bota ikerszáva. 43. Angol ital. 44. Görög betű, ékezhívével. 45. Magyar nádor, leánya Hunyadi László menyasszonya volt. 47. Való. 48. Sérthetetlen, szent. 50. Lét. 51. Petőfi egyik remekműve.

Függőleges sorok: 2. A székeltek földje. 3. Belga város. 4. Menyeyei. 5. Tiltó szó. 6. Vissza: indulatszó. 7. Vissza: a rádióvilágát így is nevezik. 8. Aljt közkeletű idegen szóval. 9. Erdélyben dul ez a szél. 11. Európai állam. 12. Osztrák író. 14. Bécs legelőkelőbb színháza. 16. Dobszó. 17. Vízi állat. 23. Nyári hőmérséklet. 25. Régi tánc. 27. Öltözet. 28. Vissza: Egyesült Államok. 33. A kender kikészítésénél van szerepe. 34. Szél. 35. Idegennyelvű tagadatszó. 37. Aml nem szórakoztat. 42. Ázsiai tó, a föld harmadik legnagyobb tava. 44. A tűz igéje. 46. Nurni születési helye. 47. Ok, franciául. 49. Sokall. 50. A 4. függőleges magánhangzói.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük.

Az 56-ik számú keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes sorok: 1. Perc. 5. Yecé. 9. Miles. 10. Lloyd. 12. ETO. 13. Eser. 14. Regényhősök. 15. Gyi. 16. Ainmo. 19. Recht. 22. Vasorru bába. 24. Csipkerózska. 32. Ypres. 33. Anna. 34. Aesopus mese. 39. Soi. 40. Oej. 41. Orion. 43. Lekre. 45. Amok. 46. Tram.

Függőleges sorok: 1. Pi. 2. Elegáns. 3. Reté. 4. Csongor. 5. Ylehiru. 6. Első. 7. Corsica. 8. E. Y. 9. Morráv. 11. Dakota. 14/a. Y. Y. 17. I. A. 18. Mospe. 20. Ebrón. 21. H. B. 23. Rue. 24. Cyrano. 25. S. P. 26. Irussim. 27. K. S. 28. Ra. 29. Zulejka. 30. Sa. 31. Afrepe. 35. O. O. O. O. 36. Pink. 37. Solt. 38. Meer. 42. Ra. 44. R. M.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent
a 11-es számtól:

11. FORRÓ PÁL: A kinos botrány
12. NICOLAS KEYNES: A turf démona.
13. IIJ. LOVÁSZY MARTON: Menekülés.
14. FARAGÓ SÁNDOR: 200.000 pengő.
15. FORRÓ PÁL: Leszámolás.
16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs.
17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála.
18. INNOCENT ERNŐ: A gyeheenna csókja.
19. TERSÁNSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz.
20. FARAGÓ SÁNDOR: A kék Rolls-Royce.
21. LELESZY BÉLA: Az ezüstercegnő.
22. MOLY TAMÁS: Az öt Ravo.
23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland.
24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér.
25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk.
26. IIJ. LOVÁSZY MÁRTON: Hajnali látomás.
27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás.
28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője.
29. LELESZY BÉLA: A tűz éneke
30. BÉKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték.
31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány.
32. FORRÓ PÁL: Silvia két táncosa.
33. TERNAY ISTVÁN: Halló, ki beszél?
34. GÖRÖG LÁSZLÓ: Önagysága randevuja.
35. ORBÓK ATTILA: Szív a szőfben.
36. INNOCENT ERNŐ: A pénz asszonya.
37. FARAGÓ SÁNDOR: A kutyás ember.
38. LELESZY BÉLA: A bűnök kertje.
39. BARÓTI ZOLTÁN: Pesti koncert.
40. FORRÓ PÁL: Önagysága a betörő.
41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul
42. IIJ. LOVÁSZY MARTON: A szerencse éjszakája.
43. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az áruló csók.
44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé.
45. LELESZY BÉLA: A szőke áldozat.
46. FORRÓ PÁL: Kvittek vagyunk...
47. KOMOR ISTVÁN: A szürke tűz.
48. FEKETE OSZKÁR: Mindenki tett?...
49. TAMÁS ISTVÁN: 200 menyegző.
50. FARAGÓ SÁNDOR: Wallenstein koponyája
51. LESTYÁN SÁNDOR: Marusja.
52. BÉKEFFI JÓZSEF: Kié a gyémánt?
53. DIÓSZETHY MIKLÓS: Ófelsége udvari merénylete.
54. ÉGLY ANTAL: A műtőasztalon
55. LELESZY BÉLA: A fekete szenvedő.
56. TAMÁS ISTVÁN: Az aranydarázs.
57. ASZLANYI KÁROLY: Aki a pénz elől menekül.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

